

RETRATS DEL NATURAL
FERRAN VERGÉS CASANOVAS
FOTÒGRAF

(142)

FRANCESC MELCION

Fotografiant fades

TONI VALL
BARCELONA

Heu vist mai una fada? Una fada, sí, aquell ésser que habita als mons de la imaginació, als contes, als espais màgics de la fabulació, als somnis d'un infant i als desitjos dels desprotegits. Aquells personatges amb ales, flors als cabells, aura angelical i actitud misteriosa, partidàries de la vareta màgica i la pols que fa miracles, que ens protegeixen de la mala sort i els auguris negatius, que vetllen perquè no ens faci mal res. Les fades padrines, els diuen en alguns llocs. A Andersen, Perrault, Barrie i els Germans Grimm les fades els rondaven per dins i les seves creacions són mons on elles tenen veu i vot. M'agrada pensar que el Ferran Vergés se sentiria còmode vivint en aquests mons. Hi pertany des de petit, des que es va quedar magnetitzat pels contes clàssics, aquells que aposten pel somni abans que per la realitat, per l'ombra en lloc de per la presència, per l'esclatxa d'irrealitat que il·lumina els camins de la incertesa. Avui, les fades l'acompanyen en la seva creació, li agrada explicar que fotografia fades.

Fotografiant fades és una pel·lícula en què un fotògraf, dolgut per

la desaparició de la dona que estima, s'interessa pel més enllà i coneix un misteriós personatge que li ensenya una foto on apareixen fades. És bonic que el cinema, sempre a l'avantguarda, sempre avançant-se i sent visionari, hagi penetrat en aquesta idea fascinant, la connexió entre el nostre món tangible –o això diuen– i aquest “altre món” fet d'intangibles i aparicions de difícil catalogació. A les fotos del Ferran hi surten fades que acompanyen un paisatge, papallonegen al costat d'un animal en calma o visiten un infant. L'experimentació en fotografia digital no ha de servir només pel retoc d'arrugues, la perfecció de les corbes i la falsificació de la llum. La creativitat es pot afinar, es pot bussejar per universos inconcrets i donar-los vida.

Arran d'una visita al Zoològic de Barcelona, al Ferran se li va acudir un projecte que seria determinant. Fer fotos als animals i acompanyar-los de fades. Així, el lleó, el simi, el rèptil i la zebra, que viuen en el seu microcosmos particular, sols o en companyia, amb cures i protecció que intenten fer-los la vida millor, adquirien sobre el paper fotogràfic una altra dimensió, inesperada, màgica, evocadora. Al Zoo van quedar contents amb el resultat i l'exposició va durar un any. A partir de llavors, s'ha especialitzat a “fotografiar fades”. Dit així posseeix una au-

Família
Va ensenyar a fer fotos al seu fill amb la mateixa càmera del seu pare

Pseudònim
Va guanyar tres concursos als quals es va presentar amb tres noms diferents

ra de misteri que li escau d'allò més. Comentem algunes de les seves obres, i les parets i els prestatges de casa seva són ben eloqüents sobre quina és la passió que ha governat la seva vida. Fades a part, esclar.

Herència familiar

M'ensenya la càmera Zeiss Icon amb la qual va aprendre a fer fotos. Li ve de família i les coses que venen de família i són de veritat no acostumen a admetre discussió possible. Al seu avi ja se'l cruspia viu la fal·lera de la fotografia i les velles càmeres que presideixen avui la seva sala d'estar en són la prova fefaent. Em deixa mirar unes plaques de vidre que són fotos en tres dimensions fetes l'any 1917. En té unes de quan l'avi anava als toros i unes altres de l'Exposició Universal del 1929 a Barcelona. Més tard, amb el seu pare –tots tres Ferrans, tots tres fotògrafs, per cert–, qualsevol excusa era bona per endur-se la càmera i deixar constància de totes les sortides, de tots els viatges i celebracions.

De petit, el pare va instal·lar una cambra fosca i una ampliadora a casa. “Era màgic”, recorda, i l'hàbit de deixar-ho tot documentat se li va ficar de seguida a dins i gairebé tot el que ha fet a la vida ha tingut relació amb la fotografia. Treballa bastants anys en un laboratori fotogràfic i es preocupa per aprendre bé la tècnica del revelatge, de la química i l'alquímia.

Guanya un concurs de fotografia de TVE i també tres més de tres laboratoris fotogràfics de Barcelona, als quals es presenta amb noms diferents (!) per no despertar suspicàcies. Tres noms diferents i tres primers premis! Al llarg dels anys, munta un laboratori a casa, fa de director de foto de la Scala Barcelona, també treballa per a asseguradores fent fotos d'accidents de cotxes i col·labora amb la seva dona –periodista– fent-se càrrec de la part gràfica dels reportatges. En una última etapa aborda també la fotografia musical col·laborant amb Amnistia Internacional per fotografiar els concerts que organitza: Metallica, Bon Jovi, Motorhead, Rihanna... han quedat immortalitzats pel seu objectiu. És un apassionat de la música, la seva col·lecció de vinils és de primera divisió.

El Ferran no para de plantejar-se nous reptes. Està content que el seu fill quedés també captivat pel mateix. Li va ensenyar a fer fotos amb la mateixa càmera que el seu pare va utilitzar amb ell. Abans de marxar, vol que vegi la foto en què es veu el monument a Colom en primer pla i el Montseny nevat al fons. La va fer un dilluns perquè és el dia de menys contaminació, hi havia molta llum i molt vent. A simple vista, a ull nu, és impossible veure aquest paisatge. La fotografia pot fer-ho. Fins i tot hi poden aparèixer fades. —